

РЕШЕНИЕ

№ 847

гр. Сливен, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Маргарита Анг. Андонова
като разглежда докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20232230102990 по описа за 2023 година

Предявен е отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК против Община Сливен за недължимост на сума в общ размер на 7 429,34 лв., представляваща причинена в качеството ѝ на отчетник вреда под формата на липса на парични средства в размер на 6 313,79 лв., установена на 02.03.2006г. и в размер на 639,30 лв., установена на 09.03.2006г., заедно с лихва върху размера на щетата 476,34 лв., считано от 14.09.2006г., както и законна лихва върху сумата от 6953,08 лв., считано от 14.09.2006г. до окончателното изплащане.

Ищцата твърди, че против нея бил издаден изпълнителен лист по гр.д. № 2037/2006г. на СлРС, решението по което дело било предмет на въззивен контрол и потвърдено с Решение № 121/27.05.2008г. по в.гр.д. № 509/2007г. на СлОС. В изпълнителния лист било обективизирано вземане на ответната община в общ размер на 6 953,08 лева. С основание- акт за начет. Присъдена била и законна лихва върху главницата от датата на предявяване на исковете 14.09.2006г. до окончателното изплащане на задължението.

Сочи, че въз основа на този изпълнителен лист ответната община образувала изпълнително дело № 434/2010г. по описа на ДСИ при СлРС. Единственото извършено по това дело изпълнително действие и посочено като последно извършено действие било връчена ПДИ на 28.09.2010г. С постановление на ДСИ от 21.09.2022г., влязло в сила на 20.10.2022г. делото било прекратено на осн. чл.433, ал.1, т. 8 ГПК. След прекратяване на това

изпълнително производство ответната община въз основа на същия изпълнителен лист образувала ИД № 586/2023г. по описа на ЧСИ Минкова.

Твърди, че на 23.06.2023г. ѝ било изпратено запорно съобщение по ИД № 586/2023г. по описа на ЧСИ Минкова.

Ищцата прави възражение за изтекла погасителна давност в нейна полза, което обуславяло невъзможност на ответника да претендира събиране на вземането по принудителен път. Вземането се основавало на акт за начет. По отношение на това вземане приложение намирали специалните разпоредби на ЗДФИ и по конкретно чл. 27, която разпоредба уреждала давностните срокове при този вид вземания. Съгласно ал.1 от цитирания член, давността за този вид вземания била 5 години, както за главницата, така и за лихвите. Ал.2 посочвала, че по отношение на спирането и прекъсването на давността били приложими разпоредбите на ЗЗД. Така в конкретния случай вземането било погасено по давност. Ако се приемело, че последното изпълнително действие било връчването на ПДИ, то от този момент нататък започвала да тече нова 5 годишна погасителна давност, както за главницата, така и за лихвите /чл. 27 ал. 1 ЗДФИ/. В случая ПДИ била връчена на 28.09.2010г. или този срок изтичал на 28.09.2015г. и към този момент била изтекла предвидената в закона давност. Освен това по отношение на вземането била изтекла и предвидената в чл. 27, ал. 3 ЗДФИ абсолютна погасителна давност от 10 години. Този давностен срок започвал да тече от момента на причиняване на вредата. Дори и да се приеме, че тази абсолютна 10 годишна давност започва да тече от момента на влизане в сила на съдебното решение на въззивната инстанция 27.05.2008г. /дата на постановяване въззивното решение посочена в ИЛ/, то този срок изтичал на 27.05.2018г. или почти 5 години преди образуването на посоченото изпълнително производство по ИД 586/2023г. по описа на ЧСИ Минкова.

Претендира разноси.

Иска се от съда да признае за установено, че ищцата не дължи на ответника следните, сумите обективирани в изпълнителен лист от 02.07.2010г. издаден по гр.д. № 2037/2006г. по описа на РС Сливен, а именно сума в общ размер на 7 429,34 лв., представляваща причинена в качеството ѝ на отчетник вреда под формата на липса на парични средства в размер на 6 313,79 лв., установена на 02.03.2006г. и в размер на 639,30 лв., установена на 09.03.2006г., заедно с лихва върху размера на щетата 476,34 лв., считано от 14.09.2006г., както и законна лихва върху сумата от 6953,08 лв., считано от 14.09.2006г. до окончателното изплащане, за които суми има образувано ИД № ИД 586/2023г. по описа на ЧСИ Минкова, поради погасяване на задължението по давност.

В срока по чл.131 ГПК ответното дружество депозирало отговор.

Оспорва искът, като неоснователен и счита, че не е изтекла погасителна вземането давност. Иска се отхвърляне на претенцията и присъждане на

деловодни разноси.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С изпълнителен лист от 02.07.2010г., издаден въз основа на постановено съдебно Решение № 121/27.05.2008г. по въззивно гр.д. № 509/2007г. на СлОС, ищцата била осъдена да заплати на ответната община сума в общ размер на 7 429,34 лв., представляваща причинена в качеството ѝ на отчетник вреда под формата на липса на парични средства в размер на 6 313,79 лв., установена на 02.03.2006г. и в размер на 639,30 лв., установена на 09.03.2006г., заедно с лихва върху размера на щетата 476,34 лв., считано от 14.09.2006г., както и законна лихва върху сумата от 6953,08 лв., считано от 14.09.2006г. до окончателното изплащане.

Въз основа на така издаденият изпълнителен лист по молба на ответника, като взискател срещу настоящия ищец, като длъжник било образувано на 26.08.2010г. изпълнително дело № 434/210г. по описа ДСИ при СлРС. По това изпълнително дело единственото изпълнително действие е на 06.04.2016г. с налагане на заповест за задържане на длъжника. С писмо от 08.04.2016г. на НОИ до ДСИ е отговорено, че не може да се наложи заповест за задържане на пенсията, тъй като длъжника получава пенсия в размер на 236,44 лв., която е под минималната работна заплата за страната. С постановление от 21.09.2022г. на ДСИ изпълнителното производство било прекратено поради перемпция, съответно вдигнат заповестта на пенсията.

По молба на ответника, като взискател въз основа на същия изпълнителен лист било образувано на 31.05.2023г. изпълнително дело № 20237680400586 по описа на ЧСИ Миглена Минкова с район на действие СлОС. На 31.05.2023г. бил наложен заповест за задържане на всички ППС на ищцата, а на 23.06.2023г. заповест за задържане на ищцата от сметката ѝ в ПИБ АД.

На 28.08.2023г. изпълнителното производство било спряно, въз основа на допуснатото обезпечение на настоящия иск, чрез спиране на изпълнителното производство.

Исковата молба е депозирана на 26.07.2023г.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на представените по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло, като неоспорени от страните.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният отрицателен установителен иск за установяване недължимост на парична сума, по издаден изпълнителен лист, въз основа на влязло в сила съдебно решение е допустим. Искът е предявен от лице, разполагащо с правен интерес да иска установяване със сила на пресъдено нещо недължимостта на това вземане на ответника, поради несъществуването му или погасяването му по давност. Правният интерес е продиктуван от висящ изпълнителен процес срещу ищеца.

При предявен отрицателен установителен иск ответникът носи доказателствената тежест да установи при условията на пълно и пряко доказване, че спорното право е възникнало и съществува, а ищеца следва да докаже фактите, изключващи, унищожавачи или погасяващи това право. Необходимо е ответникът да установи факта, правопораждащ претендираното от него вземане, едва след което ищеца да установи възраженията си за неговата недължимост.

В конкретния казус ищецът се позовава на изтекла погасителна вземането давност преди да е било образувано изпълнително дело № 20237680400586 на ЧСИ Минкова.

Ответникът от своя страна застъпва становище, че давността не е изтекла.

Съгласно мотивите на т.10 от ТР № 2/26.06.2015г. по тълк.дело № 2/2013г. на ОСГТК ВКС, анализиращи чл. 116, б. "в" ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес не може да съществува сам по себе си, а доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ)- насочването на изпълнението, чрез

налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Затова е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която възискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността, но ако в хода на принудителното изпълнение длъжникът изрично признае вземането, признанието прекъсва давността съгласно чл. 116, б. "а" ЗЗД.

При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Возискателят трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

В процеса безспорно се установи, че изпълнителният лист срещу ищцата е издаден, въз основа на влязло в сила съдебно Решение № 121/27.05.2008г. по въззивно гр.д. № 509/2007г. на СлОС. Следователно давността е започнала да тече от датата на постановяване на това решение, тъй като с оглед цената на иска то не подлежи на касационно обжалване –

съответно от 27.05.2008г. за сумите отразени в изпълнителния лист.

Съобразно разпоредбата на чл.117, ал.2 ЗЗД давността е пет години, тъй като вземанията са били установени със съдебно решение. С образуването на изпълнително дело през 2010г. давността не е прекъсната. Тя е прекъсната на 06.04.2016г. с предприетото и извършено изпълнително действие – запор на пенсията на ищцата. Този запор обаче е извършен след изтичане на давността, доколкото тя е започнала да тече от 27.05.2008г. и съответно изтекла на 27.05.2013г. Нещо повече, дори и да се приеме, че е прекъсната давността на 06.04.2016г. и от тази дата е започнала да тече нова пет годишна давност, то тя е изтекла на 06.04.2021г., много преди да бъде образувано изпълнителното дело през 2023г.

Следователно задължението на длъжника и настоящ ищец е погасено по давност, изтекла след приключване на съдебното дирене в процеса, въз основа на който е издаден изпълнителния лист, а предявения от него отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК се явява основателен и бива уважен.

Следва да се признае, че ищцата не дължи на ответника сума в общ размер на 7 429,34 лв., представляваща причинена в качеството ѝ на отчетник вреда под формата на липса на парични средства в размер на 6 313,79 лв., установена на 02.03.2006г. и в размер на 639,30 лв., установена на 09.03.2006г., заедно с лихва върху размера на щетата 476,34 лв., считано от 14.09.2006г., както и законна лихва върху сумата от 6953,08 лв., считано от 14.09.2006г. до окончателното изплащане.

По правилата на процеса и с оглед изхода на спора, ответникът дължи на пълномощника на ищцата сума в размер на 1042,93 лв., определени по реда на чл.38 ЗАДв и чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответната страна бива осъдена на основание чл.78, ал.6 ГПК да заплати в полза на съда и сума в размер на 297,17 лв., дължима държавна такса.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.439 ГПК по отношение на Община Сливен, ЕИК: 000590654 с адрес гр.Сливен, бул.“Цар Освободител“ № 1, представлявана от кмета Стефан Радев, че Д. Д. И., ЕГН: ***** от гр.**, бул.“***“, бл.**, вх.**, ап.** **НЕ ДЪЛЖИ** следните суми: сума в общ размер на 7 429,34 лв., представляваща причинена в качеството ѝ на отчетник вреда под формата на липса на парични средства в размер на 6 313,79 лв., установена на 02.03.2006г. и в размер на 639,30 лв., установена на 09.03.2006г., заедно с лихва върху размера на щетата 476,34 лв., считано от 14.09.2006г., както и законна лихва върху сумата от 6953,08 лв., считано от 14.09.2006г. до окончателното изплащане – по издаден изпълнителен лист от 02.07.2010г., въз основа на влязло в сила Решение № 121/27.05.2008г. по въззивно гр.д. № 509/2007г. на СлОС, като **ПОГАСЕНИ ПО ДАВНОСТ**.

ОСЪЖДА, на основание чл.38 ЗАдв Община Сливен, ЕИК: 000590654 с адрес гр.Сливен, бул.“Цар Освободител“ № 1, представлявана от кмета Стефан Радев **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Н. П. К. АК Сливен от гр.Сливен, бул.“Г.С.Раковски“ № 19, ет.3, **сума в размер на 1 042,93 лв. /хиляда четиридесет и два лева и 0,93 ст./**, адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК Община Сливен, ЕИК: 000590654 с адрес гр.Сливен, бул.“Цар Освободител“ № 1, представлявана от кмета Стефан Радев **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на СлРС в полза на бюджета на съдебната власт, сума в размер на 297,17 лв. /двеста деветдесет и седем лева и 0,17 ст./, държавна такса.

Решението може да бъде обжалвано пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____